

Cristian Bădiliță

Trandafirul

de la

Eleusis

Povestiri pariziene

ale

Unchiului

Serenus

Presă Universitară Clujeană

2024

Cuprins

Convorbiri cu Serenus	7
Greierii lui Platon	10
Trandafirul de la Eleusis	13
Cei mai frumoși ochi	20
Blestemul frunzelor	24
Premiul Nobel pentru neoperă	31
Stigmatetele iubirii	35
Piatra din fața ușii	43
Tabloul scufundat	47
Minotaura	50
Umbra lui Narcis	55
Ananke	59
Memorii imposibile	62
Femeia manuscris	65
Metamorfozele lui Pablo Zamora	68
Kairos	71
Degetele Papei Formosus	74
O scrisoare pierdută	
Enigma falusului roz	78
Requiem pentru Sancho Panza	84
Ultimul hiperboreean	89
Un Epilog la <i>Cântăreața cheală</i>	94

Stolul	100
Sihastrul	103
Eriniile	107
O viziune a raiului.....	112
Surâsul Persefonei (Convorbire întreruptă).....	114

Convorbiri cu Serenus

Înainte de retragerea lui în livada carpatină, Serenus îmi telefona, la Paris, o dată, sau de două ori pe săptămână. Era demoralizat, dar își păstrase veselia (*politesse oblige!*), iar suferința, pe care o detectam în inflexiunile vocii, îi sporise pofta mărturisirii. Simțeam că izolarea lui avea nevoie de o cutie de rezonanță, de un partener neutru, care să-l însoțească până la următoarea destinație „în drumul spre nicăieri”.

De la a treia sau a patra convorbire am pus în funcțiune un reportofon, înregistrându-i fiecare frază, fiecare oftat, fiecare pauză de „reîncărcare a bateriilor”. La început îl ascultam din compasiune, ca pe un bolnav aflat în cursul unei terapii, sau, mai degrabă, ca pe un convalescent al cărui suflet, amorțit de o lovitură, încearcă să-și regăsească liniștea și echilibrul. Încetul cu încetul însă am simțit cât de mult mă vizează pe mine însumi monologurile sale, cât de adânc se înfig în propriul meu suflet - regenerându-l, deschizându-l spre orizonturi nebănuite - cuvintele care izvorau din carcasa telefonului.

Pe măsură ce Serenus își depăna povestirile, carcasa aceea indiferentă se transforma în ființă vie, în epidermă plăcut mirositoare, în havuz paradisiac. Convorbirile începeau, invariabil, cu fraza: „*Pronto, carissime*, îți telefonez pentru că te-am visat” ... apoi urmau detalii despre vis, cel mai probabil inventate. Ultima convorbire/ povestire a fost și cea mai tristă. Ea însă a rămas neterminată, probabil dintr-un motiv tehnic. Văzând că trecuseră două săptămâni fără să primesc niciun apel, am decis să-i telefonez eu. Am nimerit peste un mesaj ce-mi era destinat: „*Carissime*, plec, am plecat, doi crini și o îmbrățișare!” Am resunat, de mai multe ori, dar m-am lovit mereu de același mesaj, rostit calm, fără patetism. Apoi am aflat, de la cunoștințe comune, că Serenus dispăruse.

Abia de curând i-am ascultat, de la un cap la altul, monologurile înregistrate fără știrea lui. Mărturisesc că le-am ascultat cu lacrimi în ochi, surprins de prospețimea vocii, purificată parcă de trecerea timpului. Mi-aș fi dorit ca volumul să nu fi fost transcris, să fi rămas așa cum a fost vorbit „la început”, cu o spontaneitate adesea jucăușă. Dar poate e mai bine așa. Vocea pulsează oricum sub învelișul textului. Ea trebuie să rămână pentru urechea și sufletul celui care le-a primit odinioară, o dată pentru totdeauna. Încă nu am hotărât ce se va întâmpla cu înregistrările. Poate le voi oferi unui muzeu, unei biblioteci, sau unei universități. Dar, cel mai probabil, le voi șterge. Titlurile și ordinea convorbirilor/ textelor îmi aparțin.

Nu sunt specialist în domeniu pentru a evalua conținutul. Știu însă că o parte a scrierilor lui

Serenus a văzut lumina tiparului și eu sunt dator să pun la dispoziția nepotului său transcrierea acestor convorbiri/ monologuri. În ce mă privește, doresc să rămân anonim pentru cititori. Apropiatii lui Serenus mă vor recunoaște.

P.V.B.

Greierii lui Platon

A fost o vreme când greierii erau oameni, de felul oamenilor care trăiau pe pământ înainte de nașterea Muzelor. După ce s-au născut Muzele – din împerecherea lui Zeus cu Mnemosyne, a Forței cu Memoria – unii dintre oamenii aceia au căzut în patima poeziei și a cântecului. Toată noaptea compuneau versuri, la pâlپâirea stelelor, iar toată ziua recitau și cântau, fără niciun răgaz. Atât erau de adânciți în pasiunea lor, atâta bucurie sufletească le produceau creațiile lor, încât uitaseră, ori pur și simplu nu mai simțeau nevoia să doarmă și să mănânce. Semenii lor îi considerau nebuni și îi tratau ca atare. Dar lor nu le păsa. Totuși, din cauza lipsei de hrană, trupul lor se împuțina văzând cu ochii.

Giganții de la început deveniseră mai întâi îngeri, apoi mierle, apoi greieri. Iar greierii se ascundeau sub pragurile caselor, prin fisurile templelor, prin scorburile copacilor și acolo se înveleau în propriul lor cântec, ca într-o crisalidă, așteptând primăvara. Odată cu năvala primăverii sufletul li se dezmorțea și se acoperea cu o pieleță moale, fină, aproape transparentă. Ieșeau din ascunzători și se reapucau

de cântat, până la următorul anotimp friguros. Toamna își legau melodiile una de cealaltă alcătuiind o funie subțire, dar viguroasă. Nouă dintre ei, aleși pe sprânceană, urcau până la sălașul Muzelor pentru a le duce vești de pe pământ. După mai multe zile coborau încărcăți cu provizii pentru greierime: faguri de miere și hidromel. Se puteau hrăni luni întregi.

Trecură astfel mii de cicluri solare. Ceialți oameni inventară focul, uneltele, armele de luptă, agricultura, corăbiile și navigația. Greierii continuau să compună stihuri și să cânte. Ceialți oameni inventară leacurile, otrăvurile, somniferele. Greierii își continuau viața lor ciudată în marginea lumii celorlalți. La un moment dat, ceialți au obosit să tot asculte versuri și melodii. Au încercat să rupă firul diamantin care ducea spre sălașul Muzelor, dar nu au reușit. Atunci s-au răzbunat inventând zgomotul, motoarele, muzica dodecafonică și rockul. Greierii nu mai puteau cânta decât ascunși la zeci de metri sub pământ, sau în peșteri pustii. În vacarmul noilor invenții nimeni nu-i mai auzea și, nemaiauzindu-i, se credea că dispăruseră.

A venit apoi marele potop. Întreaga planetă s-a mistuit în explozia decibelilor. Doar cei ascunși în măruntaiele pământului și în cavernele căptușite cu mușchi au supraviețuit. Greierii, păstrători ai Memoriei, au devenit semințe pentru noul început. Dar, nemaiprimind vești de la protejații lor, Muzele s-au instalat într-o altă galaxie, cu un climat mai blând și locuitori fără veleități artistice. În locul lor poznașul Hermes, rămas stăpân pe suprafața pământului, a umplut râurile, iazurile și bălțile cu

broaște. Pe vechiul fir care leagă pământul de sălașurile cerești nu mai urcă, de ceva timp, decât brotaci dolofani cu pânțele pline de greieri.

Platon ne-a mințit din iubire, Aristofan a spus adevărul din indiferență.

Trandafirul de la Eleusis

În fiecare marți, după seminarul de literatură comparată, un grup de studenți îl însoțea pe genialul, inclasabilul lor Profesor la „Pufoaica ruptă”. Era o cârciumă ordinară din centrul Bucureștiului, unde, la începutul anilor 1980, câțiva ospătari cu grad de ofițer le serveau clienților vin acru sau țuică fiartă, după anotimp, notând cu luare-aminte citatele din *Biblie*, Ilf și Petrov sau *Memoriile doamnei Șonagon*. Ani de-a rândul am făcut parte din acel grup și regret că nu am ținut un Jurnal sistematic al întâlnirilor.

Profesorul plătea întotdeauna consumația, indiferent de numărul celor care-l însoțeau. Uneori agapele se prelungeau până la ora închiderii, mai ales pe timp de iarnă, când „acasă” ne așteptau calorifere congelate și electricitate la opaiț. Îmi amintesc de o seară când taifasul a fost mai ciudat, iar bancurile mai deșucheate ca niciodată. Profesorul a lansat discuția povestindu-ne, cu farmecu-i inegalabil, pentru a nu știu câta oară, „mitul lui Theuth”.

„În vechiul Egipt, lângă cetatea Naucratis, locuia zeul Theuth, al cărui simbol este pasărea Ibis. El